

РОЗВИТОК БАГАТОГОЛОСНОГО ВОКАЛЬНО-АНСАМБЛЕВОГО ЕСТРАДНОГО ВИКОНАВСТВА СУЧАСНОСТІ

(Лучкіна А. студентка магістратури МДПУ імені Богдана Хмельницького.
Наук. кер. Стотика О.В., канд..пед.н., доцент МДПУ імені Богдана Хмельницького,
м.Мелітополь,Україна)

Історико-теоретичний напрям досліджень в області естрадного співу сьогодні перебуває в стадії становлення. Музикознавчих праць з проблем естрадного ансамблевого співу надзвичайно мало. Виникає потреба у вивченні специфіки ансамблевого естрадного виконавства, його властивостей і функцій, особливостей глядацького сприйняття, взаємозв'язку вокальної педагогіки і композиторської творчості.

Ансамблеве естрадне виконавство володіє величезним потенціалом виразності, емоційним впливом на слухача, тому інтерес до ансамблевої музики в сучасних умовах все більше зростає. Значний інтерес викликають вокальні ансамблі означеного напрямку – як чисто «акапельні», так і з оркестровим або електронним супроводом. Класикою жанру є такі гурти, як «Бітлз», «ABBA», «Take 6» , «The Swingle Singers», «New York Voices», «The Clark Sisters», київський чоловічий гурт «Mansound», львівська «Пікардійська терція», білоруські «Пісняри» та багато інших. Виконавство у вокальному (вокально-інструментальному) ансамблі має свої особливості та переваги, тому дослідження історії та теорії цього музичного жанру є актуальним. Необхідно також визначити параметри, за якими повинен викладатися ансамблевий естрадно-джазовий вокал, і виявити найбільш ефективні шляхи підготовки естрадно-джазового вокаліста у означеному контексті. Для розгляду такого поняття, як естрадний вокальний ансамбль, потрібні багатоаспектні методи аналізу, що дозволяють на базі вже наявних принципів з теорії естрадної музики, вивчати специфіку сучасної виконавської ансамблевої практики.

У становленні сучасного багатоголосся особливо важлива роль джазу. Надскладна гармонійна мова у творчості багатьох видатних вокальних груп минулого і сучасності виступає взірцем вокально-ансамблевого естрадного мистецтва. Така мова під силу тільки серйозним естрадно-джазовим вокалістам, як правило, – виконавцям не репродукційного, а активного, творчого типу, професіоналам, які досконало володіють вокальною технікою.

Естрадний виконавець – учасник ансамблю, повинен володіти всіма компонентами вокально-ансамблевої майстерності. До них відносяться: уміння слухати партнера, підпорядковувати своє виконавське «я» художній індивідуальності партнерів; однотембральне формування голосних; ритмічний ансамбль; узгодженість штрихів; динамічний ансамбль; дикційно-орфоепічний ансамбль; ансамбль з акомпанементом; лад в ансамблі (мелодійний і гармонійний); взаємодія музичного і поетичного метра, фразування; нові принципи інтонування, пов'язані зі специфікою естрадної музики; знаходження найбільш переконливих засобів і прийомів для реалізації авторського задуму.

Таким чином, якість ансамблю цілком залежить від якості підготовки кожного його учасника.

Ансамбль є однією з найцікавіших, мінливих і складних категорій виконавського мистецтва. Ансамбль, як поняття неподільності, цілісності, взаємозв'язку і взаємозалежності, єдності, узгодженості, є підсумковим результатом роботи над всіма елементами звучності. Специфічним виразним засобом вокального ансамблю стала колективна звучність, яка визначається узгодженням всіх елементів ансамблевої звучності. Основною характеристикою естрадного вокалу є інтонаційний звукообраз - індивідуальність, неповторність, особлива манера звуковидобування і забарвлення звуку кожного окремого естрадного виконавця ансамблю.

Література

1. Горват І. Основи джазової інтерпретації / І. Горват, І. Вассербергер; [пер. із слов. Л. Лірниченка]. – К.: Музична Україна, 1980. – 120 с. – (Спец. ред., передмова та словник В. Симоненка)